

Grunde, thi det er ikke oplyst, paa een Gang falder paa at gjøre Optøier eller Opstand eller Oprør, hvad man nu vil kalde det, at den afbrænder en Trediedel af Stege By, en 40—50 Gaarde paa Møen, bræder et Par Gaardmænd, og da enkelte af deres Standssæller ville forsvare deres Hjem og deres Husbonds Arne, „pettolere“ de dem og brænde dem levende. Jeg vil tro, at hvis det virkelig var hendet paa Møen, vilde der have hørt stærke Nerver for os til at finde os deri og til ikke at blive fortrøned; men jeg antager ogsaa, at de ærede Mindretal i Birkeligheden have stærke Nerver. Jeg skal dog ikke opholde mig nærmere derved, men blot udtale det, at jeg alligevel er overbevist om, at Fortørelsen mod St. Croix ikke skræmmer sig fra de Sorte; thi, hvis der er noget Spor af Sympathi udtalt i Betænkningen af de to Mindretal, saa er den udelukkende skænket Negerne (Berg: Det er dog ikke rigtigt!). Er det da maaske de Hvide, som have givet Anledning til, at Thingets Sympathi har forladt St. Croix? Der er Et og Andet i Mindretalsbetænkningerne, der kunde give Anledning til at tro dette. Naar der er Tale om de Hvide, fremstilles det der, som om de Hvide paa St. Croix udelukkende bestod af 60—80 Plantere, som hedder det sig, selv ere af fremmed Herkomst, dels ikke bo paa Den, dels tidligere have været Forvaltere, og som Sjæle deraf slet ikke kunne egne sig til at indtage den Stilling, de nu have. Men jeg kan dog alligevel, skjøndt denne Udtalelse jo kunde vække nogen Mistanke i den af mig antydede Retning, ikke tro, at de Hvides Forhold der paa Den i det Hele taget har været af den Bestkaffenhed, at der med Føie kan gøres nogen Anker gjældende mod dem. Det er allerede fra en tidligere Taler her fremhævet, at det er mærkeligt at se, at uagtet den Lidensfabelighed, hvormed Negerne ere farnede frem, have de dog egentlig ikke gjort Bold mod deres Herrer. Under alle Omstændigheder maa jeg fremhæve, at hvis Planterne have forbrudt sig paa nogen Maade, have de rigelig betalt og bødet derfor ved den Ulykke, der er overgaaet dem. Endelig maa jeg erindre om, at det er et aldeles forkert og falsk Billede, man giver, naar man tror, at de Hvide paa Den udelukkende bestaa af Plantere. Det er allerede af den høitærede Finanzminister igaar fremhævet, at største Delen af de Brandlidte findes i Frederiksted, hvor der ingen Plantere bor. Er det da maaske Jællskogeriet, man er vred paa? Det kan jeg heller ikke tro, navnlig naar jeg ser hen paa det ærede Medlem fra Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen). Ser jeg nemlig, hvorledes hans Udtalelser ere faldne, da Loven af 25de Februar 1876 var til Forhandling her, er det tydeligt, at han ikke har gjort sig nogen overordentlig Illusion om, at det Forsøg med Jællskogeri, som vilde blive gjort paa St.

Croix, vilde lykkes. Han udtaler sig nemlig saaledes, at, selv om Folkethinget gif ind paa Loven, hvad det jo gjorde, maatte det dog maaske anses for tvivlsomt, om Forsøget vilde lykkes. Den høitærede Minister udtalte sig omtrent paa samme Maade, idet han sagde, at han vel nærede det Haab, at Forsøget vilde lykkes, men at han naturligtvis ikke kunde overtage nogen Garant i den Henseende. At Forsøget ikke strax er lykkedes, kan altsaa ikke for dette Thing, der fulgte det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds, være nogen stor Skuffelse. Det forekommer mig under alle Omstændigheder ogsaa, at det er noget hurtigt at ville fælde en Dom om, hvorvidt Forsøget maa anses for mislykket, deraf, at Kampagnen efter meget kort Tid har maattet afbrydes paa Grund af Brud paa Maskiner, der kom fra fremmede Lande, og som det ikke var muligt at reparere derude. Jeg kan derfor ikke tro, at man egentlig er fortrydelig paa Sukkerfogeriet og dets Bestyrelse, og det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, der er Ordfører for det ene Mindretal, har jo ogsaa i selve sin Betænkning udtalt, at der her er udflydende Omstændigheder tilstede, ligesom den anden ærede Ordfører heller ikke vil aldeles slaa Haanden af Sukkerfogeriet, men meget mere fremdeles vil lade det tilflyde den Hjælp, det kan faae overensstemmende med Loven af 1876. Det forekommer mig nu rigtig nok med Hensyn til denne sidste Udvei, naar jeg ser hen til de Mænd, der have tilskudt den første Aktiekapital, og naar jeg veed, under hvilken Pression disse patriotiske Mænd have gjort disse Tilskud, at denne Henviisning fra det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds hører til de Udveie, som man i daglig Tale kalder, at skjære en Rem af anden Mandes Ryg. Jeg kunde derfor efter alt dette den Gang, jeg læste Betænkningen, og hvad deri er skrevet, ikke negte, at jeg stod lige overfor en Gaade, som jeg ikke forstod at løse, den nemlig, at man lige overfor den store Ulykke, der havde ramt St. Croix, ikke vilde hjælpe under den ene eller anden Form. At de ærede to Mindretal vilde negte at forhandle dette Spørgsmaal, forhandle om at finde en Form, hvorunder man kunde komme til Hjælp, det forekom mig usforklarligt, da det dels stred mod de Udtalelser, der tidligere her vare faldne lige overfor St. Croix, og dels efter min Formening var i fuldstændig Disharmoni med,

Rettelser.

Sp. 816, R. 2 f. o.: „til Onsdag Formiddag“ læs: „til Fredag Formiddag“.